

Κήρυγμα Κυριακής ΙΘ' (Δ' ΛΟΥΚΑ)

Αγαπητοί μου αδελφοί,

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ». Με αὐτή την τόσο απλή εικόνα αρχίζει σήμερα ο Κύριός μας μία από τις ωραιότερες και βαθύτερες παραβολές του Ευαγγελίου. Ἐνας σπορέας βγαίνει στο χωράφι του και σκορπίζει τον σπόρο. Ἄλλος πέφτει στον δρόμο, ἄλλος πάνω στην πέτρα, ἄλλος μέσα στα αγκάδια και ἄλλος στην καλή γη. Και ο ἴδιος ο Χριστός μάς δίνει το κλειδί για να καταλάβουμε την παραβολή: «ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ».

Ο Σπορέας εἶναι ο Χριστός. Ο σπόρος εἶναι ο λόγος Του. Και η γη, αδελφοί μου, εἴμαστε εμεῖς. Εἶναι η καρδιά μας.

Και ἐδῶ βρίσκεται το συγκλονιστικό σημεῖο της σημερινῆς περικοπῆς. Ο Χριστός δεν κάνει διάκριση στη σπορά Του. Δεν λέει: ἐδῶ αξίζει να

ρίξω σπόρο και εκεί δεν αξίζει. Σπέρνει παντού. Στον δρόμο, στην πέτρα, στα αγκάδια, στην καλή γη. Γιατί η αγάπη του Θεού δεν ξεχωρίζει ανθρώπους. Ο Θεός δεν αγαπά μόνο τους καλούς, τους ευσεβείς, εκείνους που βρίσκονται κάθε Κυριακή στην Εκκλησία. Αγαπά και εκείνον που Τον ξέχασε. Αγαπά και εκείνον που Τον αρνήθηκε. Αγαπά και εκείνον που έπεσε πολύ χαμηλά. Αγαπά ακόμη και εκείνον που σήμερα δεν θέλει να ακούσει τίποτε γι' Αυτόν.

Ο Θεός εξακολουθεί να σπέρνει.

Το ερώτημα όμως είναι άλλο: εμείς τι κάνουμε τον σπόρο που μας δίνει;

Υπάρχει πρώτα η καρδιά που μοιάζει με δρόμο. Ακούει τον λόγο του Θεού, αλλά δεν τον αφήνει να μπει βαθιά μέσα της. Ακούει ένα Ευαγγέλιο, ένα κήρυγμα, μία συμβουλή, συγκινείται ίσως για λίγα λεπτά, αλλά ύστερα βγαίνει από την Εκκλησία και συνεχίζει ακριβώς όπως πριν. Ο λόγος του Θεού πέρασε από τα αυτιά, αλλά δεν έφθασε στην καρδιά.

Και πρέπει κάποτε να αναρωτηθούμε όλοι μας: τόσα χρόνια ακούμε Ευαγγέλιο. Τόσα χρόνια ακούμε «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν». Τόσα

χρόνια ακούμε «μὴ κρίνετε». Τόσα χρόνια ακούμε για συγχώρηση, για ταπείνωση, για μετάνοια, για αγάπη. Πόσα από αυτά έγιναν ζωή μας;

Γιατί δεν αρκεί να ακούμε τον Χριστό. Πρέπει να αφήσουμε τον Χριστό να μας αλλάξει.

Υπάρχει ύστερα η πέτρινη γη. Είναι ο άνθρωπος που δέχεται τον λόγο του Θεού «μετὰ χαρᾶς», αλλά δεν έχει ρίζα. Πιστεύει όταν όλα πηγαίνουν καλά. Προσεύχεται όταν όλα είναι εύκολα. Ευχαριστεί τον Θεό όταν έχει υγεία, όταν η οικογένειά του είναι καλά, όταν οι δουλειές του πηγαίνουν καλά.

Έρχεται όμως μία δοκιμασία. Μία αρρώστια. Ένας θάνατος. Μία αδικία. Μία προδοσία. Μία μεγάλη απογοήτευση. Και τότε αρχίζει: «Πού είναι ο Θεός; Γιατί το επέτρεψε; Γιατί σε μένα;»

Αδελφοί μου, η πίστη που δεν πέρασε από τη δοκιμασία δεν γνωρίζει ακόμη το βάθος της. Η πραγματική πίστη φαίνεται όταν σκοτεινιάζουν όλα γύρω μας και εμείς εξακολουθούμε να λέμε: «Χριστέ μου, δεν καταλαβαίνω, πονάω, φοβάμαι, αλλά δεν θα φύγω από κοντά Σου».

Αυτό είναι ρίζα.

Και έρχεται κατόπιν ο τρίτος σπόρος, εκείνος που πέφτει στα αγκάδια. Και ίσως εδώ να βρίσκεται η μεγάλη αρρώστια της εποχής μας. Ο Χριστός λέει ότι τα αγκάδια είναι «αί μέριμναι καὶ ὁ πλοῦτος καὶ αἱ ἡδοναὶ τοῦ βίου».

Πόσο σύγχρονο είναι αυτό το Ευαγγέλιο!

Τρέχουμε από το πρωί μέχρι το βράδυ. Αγωνιούμε για τη δουλειά, για τα χρήματα, για το σπίτι, για τις υποχρεώσεις, για το αύριο. Το μυαλό μας γεμάτο. Η ημέρα μας γεμάτη. Το κινητό μας γεμάτο μηνύματα και πληροφορίες. Και μέσα σε όλα αυτά υπάρχει ο κίνδυνος να μην υπάρχει ούτε μία γωνιά της καρδιάς μας ήσυχη για να μιλήσει ο Θεός.

Δεν λέει ο Χριστός να εγκαταλείψουμε τις υποχρεώσεις μας. Δεν είναι αμαρτία να εργαζόμαστε, να φροντίζουμε την οικογένειά μας, να αγωνιούμε για τα παιδιά μας. Το πρόβλημα αρχίζει όταν όλα αυτά γίνουν τόσο μεγάλα, ώστε να πνίξουν την ψυχή μας.

Έχουμε χρόνο για όλα και πολλές φορές δεν έχουμε χρόνο για τον Θεό.

Έχουμε χρόνο για ατελείωτες συζητήσεις, αλλά όχι πέντε λεπτά για προσευχή. Έχουμε χρόνο να κοιτάξουμε δεκάδες φορές το κινητό μας, αλλά όχι

να ανοίξουμε μία φορά το Ευαγγέλιο. Έχουμε χρόνο να ασχοληθούμε με το τι έκανε ο ένας και τι είπε ο άλλος, αλλά δεν βρίσκουμε χρόνο να κοιτάξουμε μέσα μας και να ρωτήσουμε: «Εγώ πού πηγαίνω; Πώς είναι η ψυχή μου; Αν με καλέσει σήμερα ο Θεός, τι έχω να Του παρουσιάσω;»

Και τέλος υπάρχει η καλή γη.

Ποιος είναι ο άνθρωπος της καλής γης;

Μήπως είναι ο τέλειος; Μήπως είναι εκείνος που δεν αμάρτησε ποτέ; Όχι.

Καλή γη είναι η καρδιά που μετανοεί.

Καλή γη είναι ο άνθρωπος που πέφτει και σηκώνεται. Που κάνει λάθη και ζητά συγχώρηση. Που αμαρτάνει αλλά δεν συμβιβάζεται με την αμαρτία του. Που πονά αλλά δεν χάνει την πίστη του. Που αδικείται αλλά προσπαθεί να μη μισήσει. Που πληγώνεται αλλά αγωνίζεται να συγχωρήσει. Που μπορεί να έχει χίλιες αδυναμίες, αλλά κάθε βράδυ γονατίζει μπροστά στον Χριστό και λέει: «Κύριε, πάλι δεν τα κατάφερα. Αλλά μη με αφήσεις. Βοήθησέ με να αρχίσω ξανά».

Αυτή είναι η καλή γη.

Γι' αυτό και ο Χριστός χρησιμοποιεί μία λέξη στο τέλος της σημερινής περικοπής που πολλές φορές την προσπερνάμε: «καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ».

Με υπομονή.

Δεν αλλάζει ο άνθρωπος μέσα σε μία ημέρα. Δεν γίνεται άγιος μέσα σε μία νύχτα. Η πνευματική ζωή είναι αγώνας. Είναι πτώση και σήκωμα. Είναι δάκρυ και ελπίδα. Είναι μετάνοια και καινούργια αρχή.

Και ίσως κάποιος σήμερα να σκέφτεται: «Πάτερ, η δική μου καρδιά έχει γίνει πέτρα. Έχω κάνει πολλά λάθη. Έχω απομακρυνθεί πολύ από τον Θεό».

Θέλω να του πω κάτι μέσα από την καρδιά μου: όσο αναπνέεις, τίποτε δεν έχει τελειώσει.

Ο Θεός μπορεί να κάνει και την πέτρα χώμα. Μπορεί να ξεριζώσει τα αγκάδια. Μπορεί να θεραπεύσει πληγές χρόνων. Μπορεί να ξαναδώσει ζωή σε μία ψυχή που νόμιζε ότι όλα τελείωσαν.

Μην πεις ποτέ: «Για μένα είναι αργά».

Για τον Θεό δεν είναι ποτέ αργά.

Αλλά υπάρχει και κάτι ακόμη που πρέπει να θυμόμαστε. Ο λόγος του Θεού δεν μας δόθηκε μόνο για να τον ακούμε. Μας δόθηκε για να γινόμαστε κι εμείς, με τη ζωή μας, μικροί σπορείς μέσα στον κόσμο.

Ένα καλό λόγο να πούμε στον άνθρωπο που πονά. Μία συγχώρηση σε εκείνον που μας πλήγωσε. Ένα χέρι στον φτωχό. Μία αγκαλιά στον μοναχικό. Μία επίσκεψη στον άρρωστο. Ένα «σε καταλαβαίνω» στον απελπισμένο. Ένα «ο Θεός δεν σε εγκατέλειψε» σε εκείνον που έχασε την ελπίδα του. Αυτοί είναι σπόροι.

Και δεν ξέρουμε ποτέ πού θα καρποφορήσουν.

Μπορεί μία κουβέντα που είπες σήμερα σε έναν άνθρωπο να τη θυμάται σε όλη του τη ζωή. Μπορεί μία πράξη αγάπης που εσύ ξέχασες, κάποιος άλλος να μην την ξεχάσει ποτέ. Μπορεί μία συγχώρηση που έδωσες να σώσει μία οικογένεια. Μπορεί ένα δάκρυ που σκούπισες να γίνει προσευχή μπροστά στον Θεό.

Αδελφοί μου,

ο Χριστός σήμερα δεν μας ζητά να κοιτάξουμε τι είδους γη είναι η καρδιά του διπλανού μας. Μας ζητά να κοιτάξουμε τη δική μας.

Ας μη φύγουμε λοιπόν σήμερα από τον ναό όπως μπήκαμε.

Ας πάρει ο καθένας μας μέσα του μία μόνο απόφαση. Να βγάλουμε ένα αγκάδι από την καρδιά μας. Ένα μίσος. Μία κακία. Μία ζήλια. Μία

κατάκριση. Έναν εγωισμό. Μία αμαρτία που χρόνια τώρα κρατάμε και δεν θέλουμε να αφήσουμε.

Και ας πούμε:

«Χριστέ μου, η καρδιά μου δεν είναι πάντοτε καλή γη. Έχει πέτρες. Έχει αγκάδια. Έχει πληγές. Έχει πάδη. Έχει λάδη. Αλλά σήμερα Σου την παραδίδω όπως είναι. Μην πάψεις να σπέρνεις μέσα μου. Σπάσε Εσύ την πέτρα. Ξερίζωσε Εσύ τα αγκάδια. Πότισε Εσύ την ξεραμένη γη της ψυχής μου. Και κάνε, Κύριε, πριν φύγω από αυτή τη ζωή, να φυτρώσει μέσα μου έστω ένας καρπός αληθινής μετάνοιας, ένας καρπός συγχωρήσεως, ένας καρπός αγάπης».

Γιατί στο τέλος, αδελφοί μου, όταν θα σταθούμε μπροστά στον Θεό, δεν θα μας ρωτήσει πόσα ακούσαμε.

Θα φανεί πόσα από όσα ακούσαμε έγιναν ζωή.

Ο Σπορέας εξακολουθεί να βγαίνει και σήμερα για να σπείρει.

Ο σπόρος εξακολουθεί να πέφτει.

Ο Χριστός εξακολουθεί να χτυπά την πόρτα της καρδιάς μας.

Ας μην Τον αφήσουμε αυτή τη φορά να περάσει.

Ας ανοίξουμε.

Και ας γίνει η καρδιά μας η γη η αγαθή, ώστε ο λόγος Του να ριζώσει μέσα μας, να γίνει ζωή, να γίνει αγάπη, να γίνει μετάνοια, να γίνει σωτηρία και να καρποφορήσει, όπως Εκείνος μας υποσχέθηκε, «ἐν ὑπομονῇ».

Αμήν.